

Siim pani võlurikuue selga, ta oli jälle oma salajasel, ainult temale kuuluval maal. Roosa siga sörkis lähemale ja vangutas õnnetult pead.

„Suur õnnetus on juhtunud!” kaebas ta. „Häda ja viletsus on meie juurde jõudnud.”

„Mis siis lahti, siga?” küsis Siim.

„Ma pole mingi siga, vaid lepatriinu,” ütles siga. „Mind muudeti seaks! Siia lendas luua seljas nõid ja nüüd nõiub, nii et pole otsa ega äärt!”

See vihastas Siimu. Tema võlumaal pole ühelgi nõial õigust oma tempe teha, siin tohib võluda ainult üks inimene – Siim ise. Aga teiselt poolt oli tal jällegi hea meel, kuna võitlus nõiamooriga töötas tulla põnev.

„Lähme kohe selle nõia juurde ja ma veel näitan talle!” teatas Siim. „Näita, kuhupoole minna!”

„Aga kas ma saan jälle lepatriinuks tagasi?” hädaldas

signa. „Ma ei taha üldse signa olla, sest signa ei saa lennata ja tal pole ilusat täpelist selga.”

Siim lubas, et ta muudab sea kohe jälle lepatriinuks, kui võitlus nõiaga läbi saab. Nad hakkasid koos mine-ma ja teel kohtas Siim veel hulgaliselt nõia pahategude jälgi. Suur kari loomi oli ära nõiutud, koerad kassideks, hobused lehmadeks, hundid eesliteks ja karud rottideks. Kõik olid väga pahased, söimasid nõida, palusid Siimult abi ja venitasid oma võõraid kasukaid, et neid seljast ära saada.

„Ega see ei aita,” ütles Siim ühele hundile, kes tänu nõiale eeslina ringi pidi uitama ja nüüd iseennast hammastega sabast tiris. „Sa ei saa seda eesli nahka nagunii maha. Kannata, küll ma muudan su jälle hundiks.”

„Jah, paluks küll,” kaebles hunt. „Nii kui ma selja taha vaatan ja eesli tagumikku näen, hakkab mul suu vett jooksuma ja ma mõtlen – ohhoo, seal on üks eesel! Pistan ta õige pintslisse! Ja alles siis tuleb mulle meelde, et see taguots kuulub ju mulle! Pai võlur, muuda mind rutem hundiks tagasi!”

„Kõigepealt tuleb nõiamooriga asi sirgeks ajada,” ütles Siim karmilt nagu väarikale võlurile paslik ja jättis hunt-eesli sinnapaika. Ta sai aru, et hakkab nõia pesale päris lähedale jõudma, sest nõiutud loomi sai ikka rohkem ja rohkem ning koguni üks vanaisa looberdas põõsa tagant välja, ise kangesti haukudes. Siim taipas, et see pole kellegi õige vanaisa, vaid nõiduskütkeis koer, ja korra hakkas tal isegi hirm, aga siis tundis ta end jälle vägeva võlurina ja ei hoolinud klähvivast vanaisast, nõidus talle vaid suukorvi pähe ja marssis

edasi. Ja ennäe – nüüd nägigi ta nõida! Vanamoor oli luua kase najale pannud ja nõidus ise niisuguse hooga, et pea otsas märg. Vaesed loomad kisasid ja kräunusid hirmsas hädas, aga nõid ei halastanud kellelegi, vaid võlus kõik ära.

„Mis sa seal õige teed, nõiamoor!” hüüdis Siim julgelt. „See on minu mets ja ma ei luba siin kellelgi pahandust teha!”

„Kuidas sa saad mind keelata?” küsis nõid ülbelt. „Ole parem kuss, muidu ma nõiun su saapaharjaks!”

Aga Siim ei kartnud nõia ähvardusi, sest ta teadis, et teda ei saa keegi ära nõiduda, kuna ta on vägev võlur. Seepärast ta üksnes naeris nõia jutu peale ja ütles:

„Kuna sa oma koledaid tegusid ikka edasi teed, siis võlun ma su enda karistuseks ära. Saagu sinust sebra!”

Kohe saigi nõiast sebra, aga ta oli ikka endiselt väge täis, lõi takka üles ja hirnus:

„Noh, ma võin ka sebra olla, mul ükspuha! Ega ma nõidumist ikka maha ei jäta!”

Ja oma sõnade kinnituseks nõidus ta ühe ilmsüütu jänese elevandiks, kes hüppas haleda kisaga põõsastesse, nii et maa mürtsus.

Siim kortsutas kulmu ja hakkas nüüd nõida igasugusteks asjadeks moondama – sebra muutus hiireks, hiir lehmaks, lehm ninasarvikuks. Aga nõiale naha vahetus ei mõjunud, tema tegi oma trikke ikka edasi. Korra muutis Siim nõia ka lambaks, aga siin vist juhtus väike viperus, sest korraga seisis legendikul hoopis härra Lammas, mitte valge villaga talleke, keda Siim oli mõelnud, ja karjus koleda häälega:

„Miks koridor nii must on?”

„Parem olgu ta ikka nõid,” leidis Siim ehmunult ja muutis härra Lamba jälle nõiak. See naeris ja hüüdis:

„Noh, ei saa sa minust jagu! Võlu mind kelleks tahad, mina nõidumist maha ei jäta, niikaua kuni vähegi jaksan võlusõnu karjuda!”

Siim oli juba päris hädas ja nõutu, aga nõia viimaseid sõnu kuulates tuli talle hea mõte. Nõid tuli muuta sääraseks asjaks, mis kõnelda ei mõista. Kas tolmurulliks või kuusekübiks... Las siis proovib veel võluda!

Siim liigutas käsi ja nõid muutus pisikeseks kännuseeneks.

„Umm-umm-pukk,” mügistas nõid, sest kuna seenel polnud suud, ei saanud ta kõnelda arusaadavalt. Ta tahtis öelda:

„Hobune! Muutu kohe kärbseks!”, kuid pobises selle asemel vaid:

„Obb, äbb, äbb!”

Hobune sülitas põlglikult ja vastas:

„Mitte sõnagi ei mõista!” Ning ei muutunud kelleski.

Nõid läks ahmi täis ja katsus kedagi teist ära nõiduda.

„Tigu! Muutu konnaks!” tahtis ta hüüda, kuid kostis vaid:

„Iig, uug!”

„Ei saa aru, peremees!” kostis tigu ja roomas häirimatult edasi.

Nõid ähkis ja puhkis, aga ei saanud enam ühtegi looma ära võluda, sest seene jutust ei mõiganud keegi

midagi. Nii ei jäänud tal muud üle kui kuss olla ja pa-handuste tegemine lõpetada.

Loomad hüüdsid hurraa ja üks orav põristas kännu peal trummi.

„Hei, orav!” hõikas Siim talle. „Sa võid selle seene oma pessa viia.”

„Ma pole mingi orav, vaid tiiger!” vastas orav kännu otsas solvunult, aga üks kaelkirjak komberdas ligi ja sõnas kaebliku häälega:

„Mina olen tegelikult orav, aga ma ei mahu enam oma pessa, kael on liiga pikk.”

„Vabandust, ma unustasin ära, et nõid on siin kõik pahupidi keeranud,” ütles Siim. Tal kulus kaua aega, enne kui loomad oma endise välimuse tagasi said – siga lepatriinuks, vanaisa koeraks, kaelkirjak oravaks. Ainult seen jäi seeneks.

